

СЛЕДИ СВОЈЕ ЖЕЉЕ

Ивана Ристић

ОШ »Љуба Ненадовић«, Београд

Како бих написала овај текст, прелиставам своје индексе умазане тушем што ме подсећа на Факултет примењених уметности у Београду који заузима посебно место у мом животу. Још од основне школе знала сам да желим да будем на уметничком факултету, па сам након завршене средње Школе за дизајн изашла на два пријемна испита – на испит Факултета примењених уметности и Факултета ликовних уметности у Београду. Сећам се да сам дуго размишљала који ћу од та два факултета уписати и знам да нисам погрешила када сам изабрала ФПУ. Ту сам се сусрела са другачијим и целокупнијим приступом раду на пољу примењене уметности у односу на до тада стечено знање и вештине у средњој школи и у атељеима у које сам ишла. Стечено знање и вештине имам прилику да применим на радном месту наставника ликовне културе и као илустраторка и дизајнерка.

Током прве две године студија заљубила сам се у предмет *Графика*. Начин рада (прављење више цртежа пре рада на плочи, а затим и сви даљи кораци потребни за израду графике у одговарајућој техници) у оквиру тог предмета итекако ми је помогао у мом размишљању о линији, површини и боји. Помогло ми је у препознавању и стварању стабилне композиције. То знање и данас користим и примењујем без

обзира који медиј је у питању. Иако се тренутно не бавим активно графиком на традиционалан начин, на Факултету сам, на овом предмету стекла знање које примењујем и сада радећи дигиталне илустрације. Такође ми је корисно познавање графичких техника јер данас, као наставница ликовне културе, могу објаснити деци читав процес ручне штампе и пружити им прилику да свако од њих направи свој линорез, што је њима веома занимљиво. Многа теоретска знања из области графике, фотографије и историје уметности, која сам стекла на Факултету могу поделити са својим ученицима.

Такође бих издвојила предмет *Анаџомско цртање*, који сам имала током прве две године студија. Знање о могућности растављања људског тела на кости и мишиће помаже ми у дизајну ликова приликом илустровања и даје ми прилику за дубља објашњења ученицима како би комплексније размислили наго тело које уочавају посматрајући дела уметника.

Од треће године студија боље разумем колико је комплексно поље примењене уметности и колико је занимљиво успоставити корелацију различитих предмета у оквиру рада на конкретним задацима. Највише су ме привлачили предмети који су за мене значили слободно стваралаштво (по питању идеја и уметничког израза). На часовима *Акџа* стекла сам самосталност користећи стечена цртачка знања што ми

данас помаже да са лакоћом цртам и правим илустрације. *Акић* долази у право време када знам правила и разумем да са тим знањем могу бити слободна, да је оно ускладиштено и да сада могу да цртам без оптерећења и да развијам своју уметничку интуицију. Од професора *Илустрације* усвојила сам потребу за начином размишљања, концептом, причом и стилем. Отуда навика да и данас, када радим илустрацију за некога, себи постављам питања везана за концепт самог дела. Професори су ми, поред знања и вештина, својим коментарима улили и дозу самопоуздања које је неопходно за успешан професионални развој једне личности. На сваком радном задатку важно је поштовати рокове. У томе се добро сналазим захваљујући односу мојих бивших професора према студентима. На Факултету сам унапредила самодисциплину у организовању и усклађивању обавеза.

Посебно важан период за мене, као тадашњег студента, а садашњег илустратора и дизајнера, наступа када се на четвртој години појављује предмет *Графика књије*. Књига је за мене постала нешто опипљиво. Преда мном се указао свет настајања књиге са свим својим елементима и законитостима. Пожелела сам да склопим књигу, а касније и експериментирем самом формом књиге. Тада доносим одлуку да у фокусу мојих интересовања буду обликовање књиге и илустрација. С таквим тежњама настављам и на мастер студијама.

Део одговора на питање »шта после факултета?« добијам већ крајем мастер студија, пре одбране мастер рада, када неким срећним случајем добијам прилику да илуструјем диван текст Јасне Жарковић о породици Словић. Одмах ме је понела прича – шарени свет Цокиног детињства. За разлику од досадашњег рада на пројектима за Факултет, тада сам потајно била помало уплашена јер сам знала да ће се књига штампати, да ће бити у књижарама, на сајмовима, у рукама деце и родитеља. Та чињеница отворила је низ питања: какве корице књиге би биле најефектније, како да главни лик буде допадљив, да ли ће дете успети да »прочита« илустрацију, како позиционирати текст и како га ускладити са илустрацијом, како кроз илустрације приказати Јаснину при-

чу, а да она не изгуби своју домишљатост и топлину? Убрзо сам схватила да нема разлога за бригу. Одговоре на сва та питања добила сам приликом израде пројеката на Факултету. Применила сам и познавање програма *Adobe Illustrator-a* и *Adobe InDesign-a*. Поред посла на књизи *Словићи*, почела сам да радим у основној школи као наставница ликовне културе. Трудим се да основе свог знања, у складу са школским планом и програмом, пренесем деци различитог узраста (од 5. до 8. разреда) и да имам слуха за њихове потребе, жеље, кочнице и одговоре на њихова, понекад, невероватна питања. Ту моје образовање такође има значај, будући да сам на Факултету похађала предмете: *Психологија*, *Педагогија* и *Методика*.

Већ први посао даје ми потврду да нисам погрешила у избору факултета. Први посао носи самосталност, могућност зараде, примену свих знања стечених на факултету. Поносим се собом што сам коначно у позицији одрасле особе, као и у улози педагога. Свакодневно ми се намеће преиспитивање одговорности. Тек у контакту са послодавцем и са ученицима постајем свесна чињенице да сам на факултету стекла професионална знања и припремила се за пословни свет. Мој избор је како ћу се представити и како ћу презентовати све што сам научила. Срећна сам што сам истрајала у својим жељама и што имам нове професионалне циљеве.

